

Sætning: „uden at Virkningen formindskes.“ Der er nu den Mening udbredt, og den tror jeg støtter sig paa praktisk Erfaring, at af alle de Ting, som der reklameres med i Bladene og paa andre Maader til at vaske Kreaturer med, er der ingen Ting, vi tro er saa gavnlig som netop Arsenik, fordi man ikke alene derved driver Utøjet ud, men fordi Kreaturerne gennemgaaende have godt af at faa en Afvaskning med Arsenik, idet det ogsaa paa anden Maade hjælper, navnlig kunne vi mærke, at Kreatureres Huld efter en saadan Baff viser sig at være særdeles god. Dette gør, at vi saa afgjort blive ved at holde fast ved dette Middele og ikke ønske lagt Hindringer i Vejen derfor, som gøre det for mange næsten umuligt at benytte det. I sidste Stykke af Paragraffen staar der saa, at lige med Dyrelæger stilles de, som Ministeren giver Lov til at vaske. Men vi maa huske paa, at § 9, 1ste Stykke, tager alle disse Indskrænkninger forud med Hensyn til de Mænd, som skulle have Lov til at benytte den. Der er det, vi ikke kunne tro, at der kan komme nogen større Ulykke over Landet, fordi vi fik Lov til at blive ved paa samme Maade som det, efter hvad der er udtalt her i Tinget saa mange Gange, gaar til i mange Egne af Landet den Dag i Dag, uden at der er flet nogen Ulykke. Derfor tror jeg ikke, at man, saaledes som dette Ting heldigvis er sammensat, faar det til at vedtage en saadan Lov med en saadan § 9 som denne. Der er det, jeg mener, at naar vi ogsaa fik Farmaceuterne at høre og tog Hensyn til den Side af Sagen, vilde det blive lettere for os at faa denne Gift, og der vilde saamænd slet ingen Ulykke ske ved det. Vi høre jo ikke om saadanne Ulykker i vore Dage, og Forholdet er dog det, at der bruges i tusind Spandevise af dette Stof Landet over til Kreaturvaff. Det er Grunden til, at jeg ikke tror, vi kunne vedtage en saadan § 9. Men i det hele tror jeg, at denne Lov favoriserer og slaar yderligere fast Apotekernes Forret; i selve denne § 9, som Ministeren beraaber sig paa, er Forretten endnu yderligere slaaet fast, idet Arsenikken skal købes paa Apotekerne og der alene. Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Minister: Lad os forudsætte, at vi faa denne Lov vedtagen med denne § 9, kunde det saa tillades en af disse Farmaceuter eller Materialister fra før 1857 at sælge Gifte til det Djemed, her er Tale om i § 9, naar der staar, at man kun maa købe dem i Apotekerne? Da jeg som Lægmand ikke tør have nogen Mening derom, henstiller jeg dette Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister; thi hvis det, efter at § 9 er vedtagen, skal være forbudt disse gamle

Materialister at sælge Gift, vil det være et yderligere Bevis paa, hvilket Tilbagestridt det var, og hvilken ny Ret der er bleven slaaet fast for de i Forvejen stærkt favoriserede Apotekere. Det er det Indtryk, jeg, som jeg udtalte første Gang, har faaet ved i et Par Aar at være Medlem af det Udvalg, der har behandlet denne Sag, at dette Lovforslag er egentlig en yderligere Slaaen fast, en yderligere Udvikling af den overmaade store Forret, som Apotekerne i Forvejen have, og det gør ogsaa Lægfolk endnu mere utilbøjelige til at gaa med til dette Lovforslag, idet vi vide, at disse Herrer Apotekere have paa somme af de Ting, de sælge, 700 pCt. Fordel! Og der er ingen, der kan gaa dem i Næringen; thi de ere jo eneberettigede paa vedkommende Sted. Naar vi saa, indtil andet bliver oplyst, vide, at det Eftersyn, der foretages af Syffitus, kun bestaar i en god Middag med gode Vine, have vi virkelig ikke saa forfærdelig megen Respekt for den Institution i Retning af Betryggelse. Derfor tror jeg ikke, det lykkes Ministeren at gennemføre Lovforslaget i denne Skikkelse, om end, som den ærede Justitsminister meget rigtig bemærkede, vi Lægfolk ikke kunne give os til at diskutere Enkelthederne i denne Lov; det ere vi jo ikke sagkyndige nok til. Jeg slutter mig for saa vidt til det ærede Medlem fra Nørresundby (Tutein), naar han staar op og udtaler paa Landbrugeres, særlig de mindre Landbrugeres, Vegne, at vi maa passe paa ikke at vedtage Lovbestemmelser, der gøre denne Foranstaltning vanskeligere for os, end den er i Forvejen.

Nielsen-Grøn: Jeg holder altid paa: ingen Rettigheder uden Pligter, og mener derfor ogsaa, at Materialisterne, som jeg naturligvis fordrer skulle være farmaceutiske Kandidater, skulle have deres Kamre eller Sager i samme Orden, som man fordrer af Apotekerne. Men hvorfor jeg nærmest bad om Ordet, var for at stille et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Jeg tror, jeg forstod ham rigtig, men det kan jo være, jeg har misforstaaet ham. Jeg nævnte, at der havde været Sag anlagt mod en Materialist, fordi han solgte engelsk Sakrits, og saavidt jeg forstod, skalde Grunden til, at han blev frikendt ved Højesteret, være den, at han var en af de ældre, som ikke hørte ind under Næringsloven af 1857. Nu vil jeg dog spørge: mener Højesteret da virkelig, at Apotekerne have Ret til at fordrer Sag anlagt mod en Materialist efter 1857, fordi han sælger engelsk Sakrits, som jeg haaber, at hverken Apotekerne eller Justitsministeren vil kalde Gift?